

ter og handlende, som har drevet Næring i mindst 1 Aar, der har Ret til under de i Paragraffen angivne Betingelser at afholde Auktion. Men dette er ikke helt rigtigt, i to Retninger er der en videre Adgang. For det første er det ikke nødvendigt, at Auktionsholderen — hvorved jeg forstaaer den Person, som fremsætter Begæring om Auktionens Afholdelse — er en næringsdrivende Haandværker, Fabrikant eller handlende, som falder ind under § 6; det er tilstrækkeligt, at de til Auktion stillede Varer hidrører fra en saadan næringsberettiget Person. Og for det andet er en Haandværker, Fabrikant eller handlende, der omfattes af § 6, naar han selv fremsætter Begæring om Auktions Afholdelse, ikke indskrænket til ved Auktionen at bortsælge sine egne Varer, men ogsaa beføjet til at medtage Varer af samme Beskaffenhed, naar han af Varernes Ejer har faaet disse i Kommission.

Hvad dernæst angaar Spørgsmaalet om, hvorvidt det i Embeds Medfør skal paases af Dommeren, eller paa hans Vegne eventuelt af Dommerfuldmægtigen, at Betingelserne for Auktionens Lovlighed i Forhold til Næringslovgivningen er til Stede, skal jeg bemærke, at dette Spørgsmaal efter sin Natur henhører under Domstolene. Men jeg er dog i Stand til at oplyse det ærede Medlem om, at det er fast antaget i Praksis, at Dommeren ikke har en saadan Pligt. I denne Forbindelse kan jeg ogsaa henvise til en københavnsk Overretsdøm af 16. August 1869. Jeg skal imidlertid have Opmærksomheden henvendt paa Spørgsmaalet, for saa vidt dette ikke henhører under Erhvervsministeriet.

Jeg kommer saa endelig til min høje Forgænger — ære den, der æres bør —, det meget ærede Medlem Hr. Rytter, og konstaterer med udpræget Tilfredshed, at dette ærede Medlem efter i et helt Aar med alle Tegn paa virkelig Bekymring og bekymret Bedreviden at have fulgt mine mindste Skridt paa hans hidtidige saa glørværdige Bane og i Pressen strøet om sig med Kritik, Misforstaaelser og delvis Urigtigheder, nu kun berører tre, siger og skriver tre, Punkter af denne ryggesløse Administration, og deraf er det ene Punkt ligegyldigt, det andet overflødigt og det tredje urimeligt, som jeg nu nærmere skal vise.

Lad mig begynde med det mest sensationelle, det ligegyldige: Navneforandringen, Bortkastelsen pr. kgl. Bevilling for 33 Kr. og 66 Ø., som er betalt, af Fornavnet Vilhelm fra alt, hvad der har med den nuværende Justitsminister at gøre.

Hvis nogen vilde sige, hvad mange har

sagt, at denne Sag ikke kommer nogen Mors Sjæl ved, og at det ikke kunde ske i noget andet Land, at slikt Pjæt højtideligt fremdrages ikke alene med store Overskrifter i ledende Blade, men ogsaa i Parlamentet under den alvorlige Finanslovbehandling, saa savner han ganske politisk Begreb. Jeg var imidlertid selv ved at bukke under for denne maaske i øvrigt nærliggende Misopfattelse, idet jeg først nægtede at udtale mig til Pressen, men jeg vendte heldigvis hurtigt om og tog Sagen alvorligt, endnu længe forinden det ærede Medlems usvigelige politiske Instinkt paa ny havde manifesteret sig gennem Forespørgselen forleden. Som den eneste af samtlige Finanslovtalere, Ordførerne iberegnet, slog det ærede Medlem Hr. Rytter ubarmhjertigt og haandfast ned paa denne Oktober Maanedes fjerdestørste politiske Begivenhed — Rangfølgen har jeg hentet fra de lige saa berømte som ensformige Maanedsoversigter, undertegnet Edvard Brandes, der sammenstiller denne Afskedtagen med et Fornavn med den Afskæring af sin Hunds Hale, som en anden Statsmand, Alkibiades, til Atheniensernes forfærdede Forbavelse foretog for nogle Aar siden. Jeg føler mig dog noget stødt over denne Sammenligning, thi hvad er den Statsmand, som hugger en Hunds Hale af, en daglig Beskæftigelse for Adelsmænd og Dyrlæger, vel mod den, som amputerer sit eget Navn og befinder sig bedre derved?

Det ærede Medlem synes imidlertid saa godt om Navnet Vilhelm — han synes, det lyder udmærket, siger han —, at han i denne Forbindelse spørger, om man ikke ogsaa kan faa et nyt Fornavn, som har en god Klang. Det ærede Medlem Hr. Rytter tilsigter altsaa aabenbart ved sin Forespørgsel at tilkøbe sig det ledigblevne Vilhelm; men jeg maa desværre svare: ikke i min Tid. Jeg indrømmer vel, at det Navn, det ærede Medlem bærer — jeg tør vel antyde her, at det lyder Svenning —, er noget mystisk og er vel en noget unaturlig Omgængelse med Navnet Svend; men saa anstødeligt, at man blot af Hensyn til Ordlyden ikke kan være bekendt at lade det gaa alene, synes jeg ikke det er, og saa længe jeg overhovedet har det mindste at sige i dette Land, vil jeg kæmpe paa det voldsomste imod, at der sker den mindste Camouflering eller Forbedring af det ærede Medlems Navn.

Ministeriets Praksis med Hensyn til Navnebevillinger er i øvrigt følgende: Der meddeles for det første Bevilling til Ændring af Fornavn eller Tilføjelse ogsaa af